

שהיו כבר מקויימים ב"הנפק".

ומקשינן: **דלמא מידא דספרא נפיל?** שמא מידי סופר הדיינים נפל, לאחר שקיימם?

ומתריצין: **לא משהי איניש קיומיה בידא דספרא**, אדם לא משאיר שטר מקויים בידי הסופר, אלא מיד נוטלו ממנו.

ולכן אם מצא שלשה שטרות מקויימים של שלשה מלווים שונים, יחזירם ללווה, כי ודאי ממנו נפל (14).

שנינו במשנה: אם מצא שלושה שטרות של שלשה שלוו מאחד יחזיר למלוה.

דאי סלקא דעתך דלוין נינחו כי אם יעלה בדעתך לומר שהשטרות היו בידי הלווין, קשה **מאי בעו גבי הדרי?** היאך נזדמנו שטרות מלווין שונים למקום אחד?!

ומקשינן: **דלמא למכתבנהו אזלי?** שמא הלכו הלווין לסופר לכתוב שטר הלוואה, ומן הסופר נפל, ומעולם לא לוו?

ומתריצין: מדובר **דכתיבי בתלת ידי ספרי**, שהשטרות היו כתובים כל אחד בכתב יד של סופר אחר, ולכן אין לחשוש שמא מן הסופר נפלו (15).

ומקשינן: **ודלמא לקיומניהו אזלי?** ושמה אחרי שכתבו את השטר קודם שלוו בו, הלכו לסופר הדיינים הכותב הנפק לכל השטרות, וממנו נפל?

ומתריצין: **מלוה מקיים שטריה, לזה לא מקיים שטריה**, ולכן אם נמצאו כל השטרות יחד, סימן שנפלו מיד המלווה.

אם יש עמהן סמפונות אם מצא אדם סמפון (16) בין שטרותיו, היינו שובר שאחד משטרותיו נפרע, **יעשה מה שבסמפונות**,

14. בהגהות חוות יאיר על הרי"ף הקשה, כמו שיש לחוש שנפל מהם בהליכתם יחד, כן נחוש שנטלו לאחר הקיום ונפל מהם בחזרתם יחד.

בשיטה מקובצת בשם הגליון פירש, שהרגילות היא שהולכים יחד ונותנים ביד אחד מהם כשהולכים להביאם לסופר או ביד הסופר, אבל לאחר שנתקיימו אין ממתנים זה לזה, אלא כל אחד כשנתקיים שטרו שב לביתו.

המהר"ם שיף פירש, שהחשש קודם הקיום אינו בהליכתם, אלא שמא מידו של הסופר נפלו קודם הקיום. והב"ח (סה יב) פירש, כי הקושיה השניה "ודלמא מידא דספרא נפל" הכוונה, לאחר הקיום, שמסרו הדיינים השטרות לידו כדי שיחזירם לבעליהם.

15. המהרש"א והמהר"ם שיף הקשו, מדוע לא תירצו בגמרא כמו שתירצו למעלה, שהשטרות

מקויימים ובודאי מן המלוה נפלו, שהלוה אינו מקיים את שטרו. ותירץ המהרש"א, כי הגמרא רוצה להעמיד באופן אפילו בשטר לא מקויים מחזירים למלוה.

וברעק"א תירץ, שהגמרא רוצה להעמיד משנתינו אפילו לזה שאינו חושש לפרעון, ולדבריו מחזירים שטר מקויים למלוה אפילו בלוה ומלוה אחד, ואולם למה שאנו פוסקים כשמואל וחוששים לפרעון, אפשר להעמיד בשטר מקויים ואז אין צורך לתלת ידי דספרי.

16. "סמפון" — שובר המבטל שטר, וכל דבר המבטל דבר קרוי סמפון שלו, כמו שאמרו [בקדושין י ב] גבי קידושי אשה ומכירת עבד, שהמום נקרא סמפון, לפי שהוא מבטל את המקח. רש"י.